

പാലപ്പൂക്കൾ

പാലപ്പൂ മണക്കുന്ന കാറ്റ്. പൊടി പരക്കുന്ന ചെമ്മൺ പാതയിലൂടെ അതിവേഗം മോട്ടോർ സൈക്കിൾ പാഞ്ഞു. ഈ വഴി അവസാനിക്കുന്നത് ആ പടിപ്പുരയുടെ മുറ്റത്താണ്. ഓർമ്മയുടെ ചിതൽ പടർന്ന ആ പടിപ്പുര മനസിൽ സങ്കല്പിക്കാൻ ശ്രമിച്ചുകൊണ്ട് മുന്നോട്ട് വണ്ടി യോടിച്ചു. തിരിച്ചു വരവുകൾ എന്നും അങ്ങനെയാണ്. ഗൃഹാതുരതയെന്നൊക്കെ വായിച്ചറിഞ്ഞ വികാരം ചിലപ്പോഴിതാകാം. മനസിൽ സങ്കല്പിച്ചതുപോലെ തന്നെ നിർവികാരതയുടെ ചിതൽ മുടിയ ആ പടിപ്പുരയുടെ മുന്നിൽ മുരൾച്ചയോടെ വണ്ടി നിന്നു. ആരെയും അസ്വസ്ഥമാക്കാതെ ആ വാതിൽ മെല്ലെ തുറന്നു. കാത്തിരിക്കാനും സ്വീകരിക്കാനും മറാല പിടിച്ച കുറേ ഓർമ്മകൾ മാത്രമാണ് ബാക്കിയുള്ളത്. കീഴയിൽ നിന്ന് ഒരു സിഗരറ്റ് തപ്പിയെടുത്ത് തീ കൊടുത്തു. പണ്ട് ഈ മുറ്റത്ത് നിന്ന് പുകവലിക്കാൻ താൻ ഭയപ്പെട്ടിരുന്നു. ഇന്ന് ശ്വാസിക്കാനും സ്നേഹിക്കാനും ആരും സ്വന്തമായിട്ടില്ല. ഒരു തരത്തിൽ ബന്ധങ്ങളുടെ ചങ്ങലക്കെട്ടുകളൊന്നുമില്ലാതെ ജീവിക്കുന്നതാണ് നല്ലത്. പതിനൊന്ന് വർഷങ്ങൾ ഒരപ്പപ്പൻ താടിപോലെ പറന്നു നടന്നു. ഒടുവിൽ ദേശങ്ങളും സ്വപ്നങ്ങളുമൊക്കെ കടന്ന് പഴയ സ്വപ്നത്തിലേക്ക് തിരിച്ചെത്തിയിരിക്കുന്നു. വർഷങ്ങൾക്ക് മുമ്പ് ഈ പടികടന്ന് പോയപ്പോൾ ഒറ്റയ്ക്കായത് തന്നെ സ്നേഹിക്കാൻ മാത്രം വിധിക്കപ്പെട്ട ആത്മാക്കളായിരുന്നു. മെല്ലെ പുറത്തിറങ്ങി നടന്നു. നടന്നെത്തിയത് അമ്പലമുറ്റത്തെ അരയാലിന്റെ ചുവട്ടിൽ. ചുവന്ന തൂണിയിൽ കോർത്ത കുറേ സ്വപ്നങ്ങൾ. ഈ

Abin O Panicker
H8

മണികളിലും തൊട്ടിലുകളിലുമൊക്കെ ഒരുപാട് പ്രതിക്ഷകളും നിശ്വാസങ്ങളും തങ്ങി നിൽക്കുന്നു. ആ ആലിൽ തൊട്ടിൽ കോർത്ത് ഭഗവാനേ ഓട് ചോദിച്ചു വാങ്ങിയതാണ് എന്നെയുമെന്ന് അമ്മ പറയാറുണ്ടായിരുന്നു. അച്ഛന്റെ കൈപിടിച്ച് ഈ അമ്പലമുറ്റത്തെത്തുമ്പോഴൊക്കെയും ഞാൻ കൗതുകത്തോടെ ഈ മരത്തിനെ ചുറ്റിപ്പറ്റി നിൽക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. ഒരിക്കൽ ആരും കാണാതെ മരത്തിൽ നിന്നും ഒരു മണി അഴിച്ചെടുത്ത് ഞാൻ സൂക്ഷിച്ചിരുന്നു. ചിന്തകൾ വേദനിപ്പിച്ചു തുടങ്ങിയപ്പോൾ തിരികെ നടന്നു.

തല വേദനിച്ചു തുടങ്ങിയിരിക്കുന്നു. വീടിന്റെ ഉമ്മറപ്പടിയിൽ വെറും തറയിൽ കണ്ണുകളടച്ച് കിടന്നു. തലയിലാരോ തലോടുന്നതുപോലെ. പതിനൊന്ന് വർഷങ്ങൾ.... എന്തൊക്കെയോ സ്വന്തമാക്കാനുള്ള അലച്ചിൽ. ഈ വർഷങ്ങൾ കൊണ്ട് തനിക്ക് നഷ്ടമായത് രണ്ട് സ്നേഹത്തണലുകളായിരുന്നു. നേടിയതോ തലയിൽ ചിലന്തിവല തീർത്ത് കാർന്നു തിന്നുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന, ഒരു ഭീകരനെയും. കാൻസറിന്റെ ഫൈനൽ സ്റ്റേജാണെന്ന് ഡോക്ടർ പറഞ്ഞപ്പോഴും നിർവികാരതയോടെയാണ് താൻ കേട്ടുനിന്നത്. മടങ്ങി വരണമെന്ന് തോന്നി. തോന്നലുകളാണല്ലോ തന്നെ ഇത്രയും കാലം നയിച്ചത്.

മനസ്സിൽ പഴയ കുറേ ഓർമ്മകൾ തെളിയാൻ തുടങ്ങി. കരിവേഷത്തിന്റെ അവസാനമിനിക്കുപണിയിൽ മുഴുകിയിരിക്കുന്ന അച്ഛൻ. അരികിൽ കൗതുകത്തോടെ കാത്തിരിക്കുന്ന ഒരു ഏഴുവയസ്സുകാരൻ. അരങ്ങിൽ രാമരാവണയുദ്ധം. രാമനെ വധിച്ച് ആർത്തട്ടഹസിക്കുന്ന രാവണൻ. അഗ്നിയെരിയുന്ന ഈ കണ്ണുകളിൽ നിന്ന് രക്ഷനേടാൻ ഓടിയകലുന്ന താൻ. കിതച്ചുകൊണ്ട് ഓടി അച്ഛനെ കെട്ടിപിടിച്ചു. ചിരിച്ചുകൊണ്ട് അച്ഛൻ തന്നെ ആശ്വസിപ്പിച്ചു. പിന്നെ അരങ്ങിലേക്ക് കൈചൂണ്ടി. അവിടെ വിജയശ്രീലാളിതനായ ശ്രീരാമചന്ദ്രന് പുഷ്പവൃഷ്ടി നടക്കുകയാണ്. മരണത്തിന്റെ മണമുള്ള വെളുത്ത പാലപ്പൂക്കൾ. അവയൊക്കെ പെറുക്കിയെടുക്കാനായി അച്ഛന്റെ കൈ വിടുവിച്ച് കൊണ്ട് ഞാൻ മുന്നോട്ടോടി.